

Stric Matija.

Moj najboljši prijatelj, sosedov Jožek, je imel jako dobrega strica, z imenom Matija. Le-ta je prav pogosto tudi k nam zahajal. Če je le začel kaj pripovedovati, takoj smo ga vsi obkolili in prav verno poslušali. Bil je namreč lovec, in marsikatera izkušnja ga je tako izmodrila, da ni skoro nikoli zastoj šel na lov. In zvečer je prihajal v našo hišo, ker sta bila z mojim očetom prijatelja. Kaj rad je povedal, kar je doživel čez dan. Otroci smo mu vse verjeli, le oče so včasih po njegovem odhodu pripomnili: »Danes se je pa Matiju malo pokadilo, to in to se mu je izpulilo.« Hoteli so reči, da je stric malo preveč sam dodejal, da ne rečem — da se je zlagal.

Vsekako pa je povedal mnogo zanimivega, da, toliko, da vsega več ne vem. Poslušala sva z bratcem odprtih ust, a vse le ni moglo v glavo. Nečesa se pa vendar še dobro spominjam, kar bode morebiti po godu tudi mladim bralcem, katere veseli živalstvo.

Nekega večera pride zopet stric Matija k nam. V roki drži lisico, katero je ravnokar vjel v past: Ponosno jo zažene v veži pod klop in gre v hišo. Veselja mu žari lice in nekoliko bahato reče: »Vendar sem jo ogo-ljufal. Dvoje kokošij mi je že spravila; sedaj jih ne bo več. Ravno vjela se je, ko pridem nocoj za hlev. Malo temno je bilo in rujavka je le bolj gledala v kokoši, nego na past.«

»Ali krađe lisica tudi kure?« vpraša sosedov Jožek, ki je mej tem došel v sobo za stricem.

»Dà, dà, in še na kak način! Če mi obljubite, da me do konca poslušate, vam povem, kako hodi tetika lisica h kuram v vas.«

»Dà, dà, dà«, zavpijemo vsi v hiši.

»Dobro. Takoj vam razložim. Če namreč zve lisica za kake kokošine gredi, gre brž, ko se stori mrak, na mastno pečenko. Seveda v pohišje prav rada ne gre, ampak ima raje, če sedé kokoši kje drugje, na kakem drevesu, kakor n. pr. pri Oreharju na hruški poleg hleva. Tiho se priplazi zvita žival do drevesa. Takoj začne hoditi okoli debla in išče dohoda do mesa. Ko

pa vidi, da ni mogoče do gredi, sede najpreje ravno pod kokoši. Gobec vzdigne kvišku in poželjivo po pasje zalaja. Nato se pa začne sukati in vrteti pod drevesom in svetlo gleda navzgor. Kokoši se seveda zbudé in prestrašene gledajo čudno vreteno. Ko lisica le vedno igra kolo, se kokoši zvrtili v glavi in — lop pade v nenasitljivo žrelo. — Da je temu res tako, ne more nihče tajiti, zakaj gledal sem jo nekoč sam, a žal, nisem imel puške. Ko pa grem po orožje, mi odnese peté.«

»Skoro neverjetno je to«, rekó naš oče.

»Kaj?« odreže se Matija. »Toliko let se že ukvarjam z divjačino, pa naj ne poznam lísičjih lastnostij! Da vidite, da še kaj vem o lisici, vam še nekaj povem o nji. Kaj-ne, koliko trpi vaš pes po letu radi nadležnih bolh in na noben način se jih ne more znebiti. A lisica ume bolje te živalice. Kadar jo namreč le-te preveč naganjajo in zbadajo in jih tetika ne more odsloviti, naj se še toliko praska, grize in valja, tedaj si izmisli pasja zver drugo zvijačo. Cvileč gre h kaki vodi in si zbere pripravno dovolj globoko mesto. V gobec zgrabi šop mahu in gre kakor rak v vodo, a oprezno in prav počasi. Najpreje se rep pomoči v potok. Bolhe začutijo mokroto in se umikajo vedno naraščajoči vodi, dokler ne prilezejo na glavo in naposled na mah. Ko lisica vidi, da so hude živalice na mahu, spusti šop in bolhe se odpeljejo po vodi. Zver pa zleze na suho prosta nadležnih mrčesov.«

»Ha, ha, ha. Ta je pa bosa!« posežejo naš oče Matiju v besedo. »Kaj tacega pa še nisem slišal.«

»Slišite ali ne«, odreže se Matija. »Meni je jednako, če verjamete ali ne, a vi — reče na nas male kažoč — vi gotovo.«

»Dà, dà«, se sliši iz raznih ust. A jaz ne rečem nič, ampak zapomnim. — Kako pa vi, ali menite, da je res? — No popolnoma neverjetno ni. Žival je zvita, in zvita so njena dela.

Tone Tonejevič.

